

โยนาห์

1

2

3

4

บท 1

พระจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิทัยว่า

2 "จงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น เหตุความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว"

3 แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทารซิชจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่งกำลังไปเมืองทารซิช ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองทารซิชให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์

4 แต่พระเยโฮวาห์ทรงชักกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนนักลวักำปั่นจะอับปาง

5 แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และเขาโยนสินค้าในกำปั่นลงทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท

6 นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า "เจ้าคนซีเซอัย อย่างไรก็ตามนี้ ลุกขึ้นซิ จงร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ"

7 เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า "มาเถะ ให้เราจับสลากกัน เพื่อเราจะทราบ ว่าใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา" ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์

8 เขาจึงพูดกับท่านว่า "จงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้ ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหาถิ่นทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน"

9 และท่านจึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้าย่าเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห้ง"

10 คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า "ท่านกระทำอะไรเช่นนั้นหนอ" เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น

11 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า "เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา" เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที

12 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง"

13 ถึงกระนั้นก็ดีพวกลูกเรือก็ช่วยกันตีกรรเชียงอย่างแข็งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะว่าทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นด้านเขาไว้

14 เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศเพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย"

15 เขาจึงจับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง

16 คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้

17 และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาขนาดใหญ่ตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลานั้นสามวันสามคืน

บท 2

แล้วโยนาห์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้น

- 2** ว่า "ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์
- 3** เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว
- 4** ข้าพระองค์จึงทูลว่า 'ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเงยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก'
- 5** น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่
- 6** ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับดาลประตูปิดกั้นข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ แต่กระนั้นก็ดี ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากความเปื่อยเน่า
- 7** เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ เข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
- 8** บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเยโฮวาห์ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย
- 9** แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโมทนาพระคุณ ข้าพระองค์ปลื้มปิติอย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์"
- 10** และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนาห์ออกไว้บนแผ่นดินแห้ง

บท 3

แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรบสองว่า

- 2** "จงลุกขึ้นไปยังนิเนเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เราบอกเจ้า"
- 3** ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนิเนเวห์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายนิเนเวห์เป็นนครใหญ่โตมากทีเดียว ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน
- 4** โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า "อีกสี่สิบวัน นิเนเวห์จะถูกคว่ำ"
- 5** ฝ่ายประชาชนนครนิเนเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้ทอดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด
- 6** กิตติศัพท์นั้นลือไปถึงกษัตริย์นครนิเนเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า
- 7** พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนิเนเวห์ โดยอำนาจษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า "คนหรือสัตว์ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ
- 8** ให้ทั้งคนและสัตว์นั่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือเขากระทำ
- 9** ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมีได้พินาศ"
- 10** เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มีได้ทรงลงโทษเขา

บท 4

เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ

- 2** ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มิใช่หรือ นี่แหละเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทารซิช เพราะข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกี่ยวข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ
- 3** ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่"

- 4** และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "การที่เจ้าโกรธเช่นนั้นดีอยู่หรือ"
- 5** แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกนคร นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านหาเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ ได้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น
- 6** และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก
- 7** แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป
- 8** ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันออกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า "ให้ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่"
- 9** แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า "ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นดีอยู่แล้วหรือ" ท่านทูลว่า "ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า"
- 10** และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าสงสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำให้นมันเจริญ มันงอก เจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวดูกัน
- 11** ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้ชีวิตเมืองนี้และเวหนครใหญ่นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าย่างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลื้อยเป็นอันมากด้วย"

For other languages please go to www.wordproject.org